

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στήν, γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιαχόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιέξη τοῦ Νοεμβρίου
κι' ὁλονυχταίαι Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδοῇντα κι' ἑκατὸν ὀκτώ,
μῆνυμα τῆς Κρήτης ἔρχεται φρικτό.

Ἐκτίμησις τῶν Προστατῶν 'στὸ κράτος τῶν Ἀνορθωτῶν.

Εἰπὸν τὸν Βασιλῆά μας Προστάται μας' ψῆλοι
πῶς σήμερα κι' ἐκεῖνοι μᾶς ἐκτιμοῦν πολὺ
γιὰ τὴν Ἀνόρθωσί μας καὶ τὴν μεταβολή.

Ρωμῆ μου μνηγοχάφτη,
Ρωμῆ μου παπαρδέλα,
ἐκτιμήσις τοιαύτη
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Ξάπλωνε τὴν ἀριῶα,
παῖξε τὴν κλαπαδόρα,
κι' ἔχεις καὶ σὺ πατρίδα
ἐκτιμωμένην τώρα.

Οἱ προσελεῖς Προστάται δὲν παύουν ὁλοένα
νὰ λένε, νὰ φροντίζουν, καὶ νὰ ῥωτοῦν γιὰ σένα.
Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Βουλὴ καὶ Κυβερνήται,
κι' ἡ νῦν μεταβολὴ μας σπουδαίως ἐκτιμεῖται.
Γιὰ μᾶς τρανοὶ προστατὰ καλὰ δυσσοδομοῦν...
πρῶτα μᾶς συμπαθοῦσαν, τώρα μᾶς ἐκτιμοῦν.

Χαφιέδες πατριῶται καὶ γέροι συνωμόται.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλην
συνωμοσίαι πάλιν
σὰν κι' ἄλλοι ἐξυφαίνονται.

Καὶ νέοι συνωμόται
καὶ θυελλῶν ἱππῶται
καὶ σήμερ' ἀναφαίνονται.

Ἐστὸς χρόνους τοὺς ἀλκίμους
ἀνορθωθέντος κράτους,
ποῦ κόσμος τὸ προσέχει.

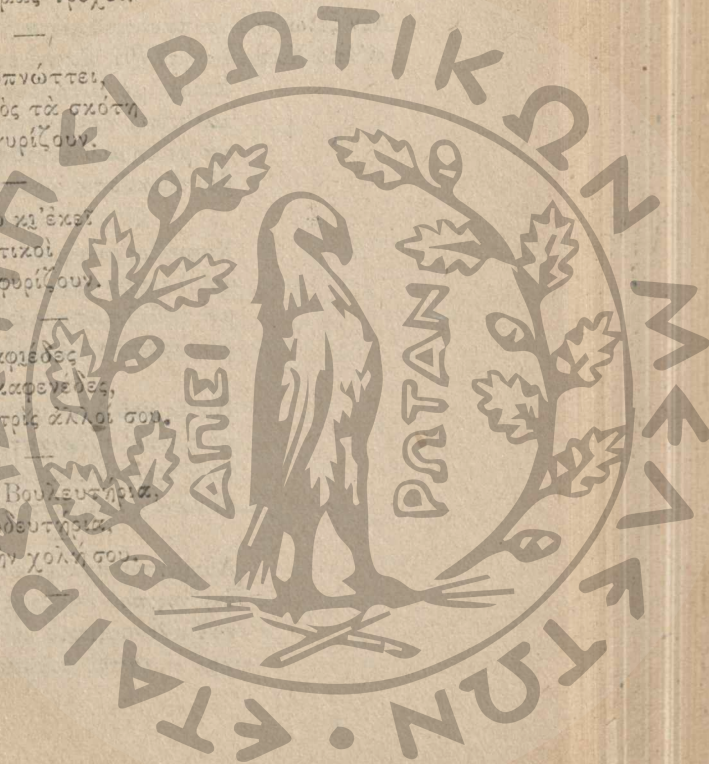
Με τοὺς διαθεσίμους
καὶ με τοὺς ἀποστράτους
κακὴ δουλειὰ μᾶς τρεχει.

Ἐνῷ τὸ πᾶν ὑπνώττει,
μὲς 'στῆς νυκτὸς τὰ σκότη
φαντάσματα γυρίζουν.

Κι' αἴφνης ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Χαφιέδες μυστικοὶ
συμβολικῶς σφουρίζουν.

Ἄνωνυμοι Χαφιέδες
μπάνουν σὲ χαφιέδες,
κι' ἄλλοι καὶ τοῖς ἄλλοι σου.

Μπάνουν σὲ Βουλευτήρια,
μὰ καὶ σ' ἀποδευτηρία,
καὶ κόβουν τὴν γολύ σου.

Σ' ἀκούει πῶς μιλάς,
σὲ βλέπουν πῶς γελάς
ἢ μόνος ἢ μὲ φίλους.

Ἐπιτηροῦν καὶ δῆμα
καὶ στάσιν σου καὶ σχῆμα,
καὶ μορφασμούς ποικίλους.

Π.—
Φ.—

Τί λές, βρέ Φασουλῆ;
Ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι!

Ἀπὸ παντοῦ προβάλλει
Χαφιέδων συντροφία,
καὶ ἡ μηχανορραφία
πέρνει καὶ δίνει πάλι.

Βομβεῖ Χαφιέδων σμῆνος,
Χαφιές αὐτὸς καὶ ἐκείνος,
παντοῦ Χαφιέδων ρόλος,
παντοῦ πλεχτάνη, δῶλος.

Αὐτόν, ποῦ σὲ κυττάζει,
αὐτόν, ποῦ σ' ἐξετάζει
μὲ μάτια σαν γαρίδα.

Ἐσὺ δὲν τὸν γνωρίζεις,
καὶ ἐν τούτοις τουρτουρίζεις
καὶ θγάζεις ἀγουρίδα.

Μία σκιά φρικώδης σὲ παρακολουθεῖ,
καὶ ἀκούει ἕνα κράτος
μέσ' στῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
καὶ βλέπεις ν' ἀκονᾷται συνωμοτῶν σπαθί.

Βλέπω μηχανορραφούς
κατακουκουλωμένους,
καὶ περιπλανωμένους
εἰς Ἀρμολίων τάφους.

Π.— Καὶ ἐμένα, Φασουλῆ,
καὶ βλέπω μπρὸς μου πλῆθος συνωμοτῶν δρομαίων,
καὶ σκέπτομαι μὲ φρίκην νύκτας Βαρθολομαίων.

Δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω, ποῦ τώρα νὰ χωθῶ,
καὶ ἀπὸ Χαφιέδων πλῆθη ν' ἀπελευθερωθῶ.
Σκιαῖς μὲ κυνηγοῦν
καὶ πίσω καὶ μπροστά μου,
τὰ μέλη μου οἰγοῦν,
δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου.

Χαφιέδες μυστικοὶ
μοῦ λένε: με ποιὸν γινώριζεσαι;
μὰ καὶ ἄλλοι παρεκεῖ
μοῦ λένε: ποῦ ζουρίζεσαι;

Αὐτὸς μοῦ λέει πάλι:
με ποιὸν συναναστρέφεσαι;
μὰ μ' ἐρωτοῦνε καὶ ἄλλοι:
τί κάνεις καὶ πῶς τρέφεσαι;

Αὐτὸς: ποῦ κοκορεύεσαι;
ἐκεῖνος: ποῦ λιμάρεις;
καὶ κάποιος: ποῦ κουρεύεσαι
καὶ τί καπνὸ φουμάρεις;

Καὶ κάποιος μυστικὸς Χαφιές καὶ μετημφιεσμένος
μὲ σταματᾷ περίτρομον ὑπὸ πυκνὰς σκιάδας,
καὶ μ' ἐρωτᾷ περίεργος ἂν εἶμαι παντρεμένος,
καὶ τί φρονῶ, βρέ Φασουλῆ, γὰρ τὰς Ἀρσκειάδας.

Καὶ ἄλλος ποῦ λές μὲ σταματᾷ
καὶ θυμωμένος μ' ἐρωτᾷ:

Τί γὰρ τὰ μόμπιλα καὶ σὺ νομίζεις τοῦ Μπενάκη;
καὶ ἄλλος μοῦ λέει: τί φρονεῖς περὶ Μαρκαντωνάκη;

Φ.—

Τί Χαφιέδες δὲ γῆχαν τῶρα,
τί συνωμοτῶν πληθώρα
μέσ' στὸν τόπον τῆς εὐδίας.

Κύτταξέ τους, Περικλέτο,
πῶς πλανῶνται με στιλέτο
καὶ μὲ σκοτεινοὺς μανδύας.

Τί τρόμος! εἶναι βράδυ,
καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι
βλέπω καὶ αὐτοὺς καὶ ἐκείνους
ὡς εἶδος Καπουκίνους.

Ἰππόταί τῆς Ὀμίλης ἐφύτρωσαν ξανά,
μανδύαι, ντομινά,
μάσκακι καὶ προσωπίδες,
καὶ κορτεράκις λεπίδες.

Αἶμα Ἀρμολίων ρεῖ
σὲ φλέβας ἀποστράτων,
ποῦ σφίγγουν τὰντερά των.

Βρέ σεῖς κατεργαρεῖ,
τίχάνετ' ἐδῶ πέρα;
κακὴ ψυχρὴ μας μέρα.

Πάλιν πλεχτάναι, δῶλοι,
καὶ εἶν' ἐλλοχῶντες ὅλοι
καὶ ἐχθροὶ τῆς Ἀνορθώσεως.

Καὶ μὲ συνωμοσίας
παρενοχλοῦν Μεσσίας
κοινῆς ἀπολυτρώσεως.

Ὅρὲ τί γίνεται μ' αὐτούς... μεγάλη συμφορὰ τους!...
Χαφιέδες μυστικοὶ φρουροῦν
καὶ πρὸ παντὸς ἐπιτηροῦν
διαθεσίμους μερικοὺς καὶ γέρους ἀποστράτους.

Τί τρόμος καὶ τί φρίκη!...
αὐτὸς μὲ δεκανίκι
κουτσὸς συνωμοτεῖ.

Καὶ αὐτὸς γὰρ σύμβολό του
τὸ μίζομάντυλό του
νυχθημερὸν κρατεῖ.

Θεοῦλη μου, τί τρόμος!...
καθέννας Ἀστυνόμος
τοὺς παρακολουθεῖ
τὴν μέρα καὶ τὸ βράδυ,
ἔσθ' ὅπως καὶ ἐστὶ σκοτάδι
τῆς νύκτας τὸ βαθύ.

Προχωρεῖ φοβερός
ἐλλοχῶντων χορός.

Πιάστε διαθεσίμους,
πιάστε καὶ ἀποστράτους
καὶ γέρους ἐπαράτους,
ποῦ σὲ καιροὺς κρίσιμους
ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
συνωμοτοῦν μὲ μουσι,
συνωμοτοῦν μὲ γενεῖα
κάτασπρα καὶ ἀσημένια.

Μὲ τῆς συνωμοσίας εὐρήκανε δουλεῖα
πλήλεια παλῆα
καὶ ἀμπέχονες σχισμένοι
καὶ καταλερωμένοι.

Συνωμοτοῦν — περὶ μπάκκο! —
καὶ ἐδῶ καὶ παραπέρα,
καὶ πέρνουν καὶ ταμπάκο
ἀπὸ τὴν ταμπάκαρα.

Συνωμοτοῦν οἱ γέροι
καὶ δείχνουν κατ' αὐτὰς
ἐστὶν καπετὰν Λευτέρη
καὶ στοὺς Ἀνορθωτὰς
πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.

Τρέμων καὶ φρικῶν
βλέπω σκιάς σκιῶν,
καὶ σὲ μυστηριώδη καὶ σκοτεινὰ δωμάτια
ψευτομασέλαις τρίβουν,
καὶ κατὰ γῆς ἀσπρίζουν
συνωμοτῶν φουμάτια.

Βλέπεις ἀσθματικούς;
βλέπεις ἀρθριτικούς;
ἀμέσως βεβαιώσου, βρέ Περικλῆ Κισσῶτε,
πῶς εἶναι συνωμοτῆται.

Βλέπεις καὶ γηραλέους, ποῦ νυχθημερὸν ἀσθμαίνουν;
τρικυμίας ἐτοιμάζουν, τρικυμίας περιμένουν.
Κύτταξε... καὶ αὐτὸς ὁ πάσχων ἀταξί λοκομετρεῖς
πῶς πηγαίνει πρῶτος πρῶτος, καὶ ὅπου δῶ καὶ ἐκεῖνος τρεῖς.

Ὅποιοι συνωμοτῆται φυλῆς προνομιοῦχοι!...
ἐκεῖνος ξεροβήχει καὶ κάνει γκούχου γκούχου,
ἐκεῖνος δείχνει πλάτη
μ' ἐκδόρια γεμάτη,
βεντούζαις καὶ τσιρότα.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ καύμενος
κυττᾷ μὲ τὸσον μένος
τὰ νεὰ καθεστῶτα.

Καὶ αὐτὸς ὁ κακομοῖρος,
ποῦ λέγε πῶς κληνῶρος
πρὸ χρόνων οἰκουρεῖ.

Σηκώνεται φρενήρης
καὶ Ἀρμολίος ξιφῆρης
ἀσώβως προχωρεῖ.

Καθέννας Μαθουσάλας
ἀνημπορος καὶ τάλας
φαίνεται θάλλων κρίνος.

Λένε καὶ ὁ Μιστριώτης
πῶς εἶναι συνωμοτῆτης,
ἀποστράτος καὶ ἐκεῖνος.

Ἡ τροπαιοῦχος γὰρ
ταράσσεται ξανά...
λένε καὶ Στρατηγὸν
πῶς μελετοῦν κινά.

Π. — Παμε' στοὺς ἐλλοχῶντας νὰ κάνωμε παρέα...
 κι' ὁ διεθνὴς σταθμάρχης κάτω' στὸν Φαληρέα,
 ὁ Μάρκος ὁ Λουπέτης, ἀπόστρατος κι' αὐτός,
 μοῦ λένε συνωμότης πῶς εἶναι δυνατός.

Κάτι' στὸν Φαληρέα κι' ὁ Μάρκος σκευωρεῖ,
 γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω,
 καὶ πρέπει δίχως ἄλλο
 κάποιος Χαφίς νὰ πάη νὰ τὸν ἐπιτηρή.

Φ. — Μοῦ φαίνεται πῶς τόχει τὸ κλῆμα μας τὸ σπάνιον
 νὰ κάνη συνωμότην γενναῖον κι' ἀρειμάνιον
 καθένα γεροντάκι με κυρτωμένους ὤμους,
 ποῦ πάει κοῦτσα κοῦτσα καὶ σέρνεται 'στους δρόμους.

Μοῦ φαίνεται τὸ κλῆμα,
 ὅπου γεννᾷ τὴν λίμα,
 κάνει καὶ τὸ καθένα κατεσκληκὸς γερόντιον
 ἀγρίως νὰ βρυχάται με βρυχηθὸν λεόντειον.

Π. — Μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ πάλαι δολορράφοι φρικαῖοι,
 μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον ἐλλοχῶντες γηραιοί.
 Μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ πάλαι μυστικοὶ μηχανορράφοι,
 με τὸ νέον μία πλάσις ἐλλοχῶντων ἀνετράφη.

Καὶ τεκταίνεται πολλὰ
 σὲ μεσονυκτίους ὥρας,
 καὶ τὰ σχέδια χαλᾷ
 τῶν Ἀνορθωτῶν τῆς χώρας.

Καὶ μήνυμα μᾶς ἔρχεται σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
 πῶς θ' ἀπεργήσουν ἀμαζαίς, πῶς θ' ἀπεργήσουν κάρρα,
 κι' ἐγὼ τὰ δρῶ Σύντάγματα τὰ πέρω, μίο κάρρο,
 καὶ τραγουδῶντας τὸ παλῆρό
 καὶ τὸ καινούριο ρεμπελιό
 τὰ ρίχνω μὲς' στὸ κάρρο.

Π. — Κι' ἐγὼ συνωμοσίας γερόντων ἀπηχῶν
 πηγαίνω συνωμότης νὰ γίνω κι' ἐλλοχῶν.

Φ. — Κι' ἐγὼ μὲς' στὰ γεράματα
 θέλω νὰ κάνω πράγματα
 καὶ κουνημάτων δράματα.

Γέρος με γέροντας βογγῶ,
 τρώγω νερόδραστο λαπαῖ,
 καὶ ψάλλω τὴν Μαντάμ Ἀγγώ,
 περροῦκε μπλόντ καὶ τὰ λοιπά,
 πλὴν κάποιος χέρι με κτυπᾷ...

Π. — Εἶναι δικό μου, παλαβέ,
 καὶ πέντε χαστουκιὰς λαβέ.

Μὲν φωνὴ διακηρύττει πῶς μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Κρήτη.

Θάλλουν λοιπὸν κι' οἱ Κρητικοί... καλῶς νὰ τοὺς δεχθῶμε,
 κι' ὅλοι μ' αὐτοὺς θὰ τρέξωμε νὰ γλυκοφιληθῶμε.

Θάλλουν μὲς' ἡμέρα ροδαλοὶ
 χωρὶς ν' ἀκούσουν συμβουλὴ
 καὶ Νέστορα κανένα.

Κι' ἐμεῖς θὰ ποῦμε : παπαδιά,
 κέρασε τώρα τὰ παιδιὰ
 τὰ παραπικραμένα.

Θάλλουν ἐδῶ καμμιὰν αὐγὴ
 νὰ ποῦνε τὸν καὶμὸ τους,
 κι' ὅλοι προσμένουν τὴ θά' βγῇ
 μ' αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ τους.

Θύμωσαν οἱ προστάται των, καὶ με καινούρια νότα
 δὲν ἐπιτρέπουν ἀλλαγὴ καμμιὰ 'στὰ καθεστῶτα,
 κι' ὑπόσχονται σὰν δυνατοὶ
 'στὴν Πύλη τὴν ἀγαπητὴ
 πῶς θὰ τὰ κάνουν θάλασσα καὶ πάλι σὰν καὶ πρῶτα.

Οἱ Προστάται, ποῦ δὲν θέλουν κάστανα νὰ μᾶς χαρίζουν,
 ἀρχισαν νὰ φοβερίζουν.
 Πάλι ξένοι κολοσσοὶ
 πᾶν' στὸ δόλιχό τὸ νησί
 τὰ νερά του νὰ ταραῖζουν,
 καὶ στὴ Σοῖδα του ν' ἀράζουν.

Δὲν μᾶς φθάνουν σκευωρία γηραιῶν ἀποστράτων
 καὶ πολλῶν διαθεσίμων, ποῦ βαστοῦνε τὰ νεφρά των,
 δὲν μᾶς φθάνουν ἐλλοχῶντες, συνωμῶται μυστικοί,
 ὅμως ἐν βοῇ καὶ γοῦπῳ
 καταφθάνουν ὁσονοῦπῳ
 κι' ἐλλοχῶντες Κρητικοί.

Κι' ὁ Λευτέρης ὁ τῆς Κρήτης
 καὶ δικὸς μας Κυβερνήτης
 μεταξὺ τῶν Προστατῶν,
 τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Κρητῶν
 στέκει σκεπτικὸς καὶ σκάνει
 καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.

Νὰ δεχθῇ κι' αὐτὸς τοὺς Κρητὰς;... πόλεμον θὰ προκαλέσῃ
 καὶ θὰ γίνῃ συμφορὰ,
 ἐνῷ τούτῃ τὴ φορὰ
 ἔπρεπε μὲ τοὺς γειτόνους νὰ χῶμε μεγάλη σχέσι
 καὶ νὰ κάνωμε μετάνοιαις' στοῦ Σεφκέτ Πασσά τὸ φέσι.

Τὴν Βουλὴ νὰ διαλύσῃ;... μὰ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι πάλι
 μῆτε λύσις, μῆτε τέλος... θάλλουν' στὴ Βουλὴ τὴν ἄλλη.
 Νὰ παραιτηθῇ;... καὶ τότε ποῖος διάδοχος θὰ γίνῃ,
 φρενιασμένη Ρωμιοσύνη;
 Ν' ἀνορθώσουν δὲν ἀφίνεις, νὰ σ' ἀφήσουν δὲν ποθεῖς...
 λοιπὸν αἰντε νὰ χαθῇς.

Ἡ Συνέλευσις τῆς Κρήτης θὰ μᾶς βάλῃ σὲ μπελᾶ
 καὶ τοῦ καπετὰν Λευτέρη τὴν μανέστρα τοῦ χαλᾷ,
 ἐνῷ τώρα κάθε σάλος, κάθε πάταγος κοπάζει,
 καὶ Ἀναγέννησις καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον καλπάζει.

Βροντῶσης Συνελεύσεως ἔκρουε τὴν ἡχώ,
 ὡς ἐλλοχῶσα φαίνεται καὶ ἡ νῆσος τοῦ Κρητός,
 καὶ τῆς Ἀναγέννησεως τὴν σεβαστὴν λεγὼ
 ἐλλοχίος τὴν ἐλλοχεῖ τῆς Κρήτης πυρετός.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐρημαίς Κορύμβηλ, φύλλον ἀπὸ τὰ πρῶτα,
 ἐνήμερον καθ' ἅπαντα τὰ νέα γεγονότα,
 ὅπου' στὸν Τύπον ἀληθῆ περιποιεῖ τιμὴν,
 καὶ ἀγγίζει καὶ ὑποστήριξιν καὶ πᾶσαν συνδρομήν.
 Ἐπεύχεται κι' ὁ Φασουλῆς θεομῶς με τὰ σωστά του
 νὰ πᾶν μπρὶς τὸ γεννημα πατρὸς προσφιλεστάτου.